

BEZDOMOVINY

Vítejte u dalšího čísla Bezdomovin. To první mělo velký úspěch. Doslova se po něm zaprášilo, takže toto už vydáváme ve vyšším nákladu. Bezdomoviny se dostaly i do vysílání Studia 6 na České televizi. Máme z toho moc velkou radost. Znamená to totiž, že noviny pro lidi bez domova psané lidmi bez domova tu prostě chyběly.

V tomhle čísle si přečtete o životních zkušenostech žen z Prahy a Ostravy – z příspěvku „Pší mámy“ na vás dýchne její nezdolnost, z Evina článku o ochotě okolního světa pomáhat lidem v nouzi vás zase zamrazí. Dále se dozvíte o nejrůznějších službách a možnostech zapojení pro lidi bez domova.

Příští číslo vyjde před vánoci a bude se věnovat kampani o násilí na ženách. Kromě toho ale uvítáme další příspěvky od žen v obtížné sociální situaci či se zkušeností s bezdomovectvím. Zapojte se do redakční rady! Kontaktujte Jako doma v Praze nebo ASLIDO v Ostravě. Uvítáme i pomoc s distribucí novin.

Hezké čtení vám přeji ženy bez domova i s domovem.

Polévka pro Marksovou

Už od brzkých ranních hodin 29. září jste mohli v ulici na Poříčním právu před budovou Ministerstva práce a sociálních věcí zahlédnout skupinku ležících lidí. Právě začínala demonstrace proti schválení zákona o zkrácení doplatku na bydlení pro lidi žijící na ubytovnách. Akci organizovala Platforma pro sociální bydlení a jejím cílem bylo poukázat na nesmyslnost a drastičnost navrhovaného opatření. Totiž: pokud by zákon byl schválen, rodina se dvěma dětmi, žijící v Praze, by měsíčně přišla o více než 4000,- Kč. A to se nám nelíbí. Hned od rána jsme my, Kuchařky bez domova, rozdávaly zeleninovou polévku pro ministryni Marksovou. Polévka stála pouze 1 Kč, přesto odbyt z ministerstva nebyl největší. Asi mají malé platy. Demonstrující lidé však jedli s chutí. Já říkám: „Pojďme se najíst, dokud je za co.“ Ostatní demonstrující – někteří leželi a seděli na zemi na spacácích a karimatkách – se snažili na situaci upozornit rozdáváním informačních letáků a hesly napsanými na kartónech. Kolemjdoucí si tak mohli přečíst hesla, která upozorňovala na dopady novely zákona: „Více lidí bez domova“, „Tisíce dětí bez svačin“, a heslo „Bojujme proti chudobě, ne proti chudým“. Nejintenzivněji se vše odehrávalo v době příchodu zaměstnanců a zaměstnankyň MPSV do práce. A co na to lidé z MPSV? Pár s námi promluvílo, alespoň chvíli. Pár nás ani nevnímalo. Jedna paní se o novele zákona dozvěděla to ráno v rádiu.

Program akce ale rozdáváním polévky nekončil. Odpoledne hrály převážně romské kapely, k večeru muzika pokračovala kytarou, harmonikou a trubkou, kterou střídalo promítání dokumentu o ubytovnách a diskuse. To vše doplňovala tiskovka a prohlášení. O happening projevila velký zájem média, od tištěných i online novin po televizi. Co na závěr? Návrh byl ve středu 30. 9. 2015 ministryní předložen, ale my doufáme, že moudrý selský rozum zvítězí nad politikou a vše dobře dopadne

Zuzka

Právo na cestě k vám!

Ženy v obtížné životní situaci, které se potýkají s násilím, nebo jím jsou ohroženy, mohou využívat novou terénní poradnu Justýna, kterou v Praze poskytuje nezisková organizace In IUSTITIA. V poradně vám poskytneme sociální a právní poradenství i psychologickou pomoc.

Můžete nás také kontaktovat telefonicky na bezplatné lince nebo emailem na adrese

poradna@in-ius.cz

800 922 922

S čím Vám můžeme pomoci?
Podáme pomocnou ruku

Poradíme v oblasti sociálních a právních záležitostí
Zajistíme bezpečné prostředí

V případě potřeby doprovodíme na úřad, k lékaři, na policii či k soudu
Zdarma Vám poskytneme základní hygienické potřeby a předměty pro každý den
Nebojte se přijít! Jsme tu pro VÁS!

Najdete nás pravidelně třikrát týdně na těchto stanovištích:

Středa	14.00 – 17.00	Hlavní nádraží (u Naděje)
	17.30 – 20.30	u lodi Hermes
Čtvrtek	14.00 – 17.00	Tusarova ulice (u Armády spásy)

Neposlouchat nikoho

Můj příběh začal, když mi bylo 14 let. Vztahy v mé rodině dost ovlivnily můj budoucí život. Začala jsem utíkat z domu. Začala jsem bydlet venku, hledali mě policajti. Kolikrát na mě bylo vyhlášené pátrání. No a ve finále jsem se nechávala zavírat, abych měla klid. Skončila jsem za radnicí pod mostem. Tam je to teďka zadělané. Moje fenka mi tam porodila štěňata a šup ho, zavřeli mě znova. Fenku odstřelili, štěňata sebrali. Bydlet venku mě bavilo. Mě to bavilo. Já jsem se přizpůsobila hned. Volno, blbosti. Nikdo mi nic neříkal, nikdo mi neporoučel. Co jsem si udělala, to jsem si vyzrala. Neposlouchat nikoho. Já vždycky budu říkat, neposlouchala jsem svoji mámu, nebudu poslouchat nikoho. Venku jsem si vydělávala různě. Vykopávala jsem si sama pro sebe měď. Nebo jsme čistili cihly. Za dvě padesát jedna cihla. Pět set cihel. Mám z ulice špatné i dobré zkušenosti. K těm špatným patří třeba to, když po mě házeli petardy, mouku z mostu, ocet, po psech mi házeli. Ale to byli mladí lidé, šestnáct, sedmnáct roků. Dobré věci převažují. Jednou po cestě zastavilo auto a mladý kluk mi dal tisíc korun, ať si něco koupím dobrého. I na Vánoce mi donesli. Přišli a dali mi tisíc korun, donesli mi bramborový salát, řízek. Kachnu mi donesli, husu mi donesli. Já mám dobré vzpomínky tady na to. To i farář přišel v jednu hodinu ráno, a že o mně četl v novinách a dal mi tisíc korun. Byla jsem v Rudém právu, v Deníku, byla jsem i v ČT1 v novinách, na Primě v novinách. Mé bydlení se dále různě měnilo. V době, kdy mi zrušili žádost o byt, jsme s přítelem, s kterým jsme byli spolu devět let, bydleli v podnájmu v unimobuňce. Ale rušilo se parkoviště, na kterém stála naše unimobuňka, majitel za ni chtěl na ruku deset tisíc. Tak jsme si ji pronajali. Za dvacet tisíc. Takže každý měsíc jedna socka šla pryč. Žili jsme a vydrželi. Byl to snad můj nejdelší vztah. Po devíti letech to skončilo a našla jsem si jiného přítele, díky psovi. Dali jsme se do kupy, tohoto přítele jsem první zbil. Dostala jsem ublížení na zdraví. Protože mě napadl. To bylo v Petřvaldě a měla jsem čtyři psy.

Nejlepší být bez peněz

Jednoho dne jsme odjeli do Českých Budějovic za svým bráchou. Zjistila jsem, že brácha je policajt. Nebylo to dobrý. Akorát mě tím trochu dorazil. A když jsem odcházela, tak jedině, co mi řekl, bylo: „Nechci tě vidět u mě v kanceláři,“ a to mi stačilo. Odešli jsme. A to byl nejkrásnější můj život, který existoval, to bylo sedm dní, co jsme šli se psem pěšky až do Prahy. Z Českých Budějovic. Na to v životě nezapomenu. Bez hádek, bez blbosti, bez peněz. Já, můj přítel a pes. To bylo nádherné. U dálnice si udělat normálně oheň, udělat si polívku a nezajímalo nás nic. V tu dobu bylo fajn. Nejlepší být bez peněz, bez všeho. Aby Čech poznal, jak to chodí. Spát v seně, ve slámě. Bomba. V Praze jsem měla kamarády, žila jsem tam předtím dva roky. Na Ruzyni kousek od vazby, v bytě. A měla jsem psa. A měla jsem i kočku. Kocoura. Tam byla zahrada. Tam to bylo fajn. Než mě přítel začal bít. Pil okenu, byl to blb, že mě mlátil. A v tu dobu to bylo na houby. Já jsem mu třeba rozbila hlavu, ale to mi nepomohlo. Oni byli prakticky tři. On a dva sousedi. Tak jsem se zdekovala. A po pěti letech jsem se vrátila zpátky na Ostravu. Přiměl mě k tomu farář, kterého jsem potkala na nádraží. Já jsem stála na nádraží se psem a potkala jsem faráře a měla jsem blbosti, které jsem prodávala. Že chci jet do Ostravy. A on mi řekl, ať si ty věci nechám, a koupil mi lístek na Ostravu. Napsala jsem mu dopis, že mu děkuji. V Ostravě jsem si našla chlapa, ten mě

trochu z toho dostal, no a tak jsem zase začala dělat blbosti, takže mě zase zavřeli. No, a pak jsem se seznámila se současným přítelem. Já jsem nevěděla, že je takový hnusný. Jednou mě škrtil. Před tím, než se tohle stalo, jsme spolu postavili boudu. Bylo mi fajn, měla jsem čtyři psy. Vše bylo fajn. Pak jednoho dne přišel napitý a začal mě škrtil a nato jsem tu boudu podpálila, protože jsem chtěla umřít. Doplatila jsem na to. Byla jsem uvnitř, vytáhl mě můj pes, Adélka. Vrátila jsem se po třech měsících, myslela jsem, že to bude dobré. No nechtěně podpálil další boudu. Spala jsem a pozdě jsem se probudila. Takže jsem byla zase v nemocnici a zase všechno dokola. Já jsem taková hloupá, že jsem s ním furt. I když já bych ho mohla udat. Nechci, proč? On se omlátí sám. Mě je to jedno už. Já jsem ráda, že chodím, já jsem nemusela ani chodit. Je tomu ani ne dva roky a na to nezapomenu. Hodně věcí jsem nevěděla, ale pochopila jsem to, až mi sebrali psy, až se mi tohle stalo. Mně to bylo jedno, jestli umřu, nebo ne.

Ted' to možná trochu dám do kupy

Ted' už mi to jedno není. Dala jsem na slova mojí mámy. Já jsem si život nedala a brát si ho nemám. Mě vždycky maminka říkala, že jediný, kdo mi může vzít život, je ona. Jinak nikdo. A asi možná i stárnu a začínám přemýšlet. Co by mělo být dobře, co je špatně. Asi začínám uvažovat. Však co maminka uměla, tak jsem kašlala na všechno, jestli bydlím, nebydlím. A najednou mi to jedno

není. To nebude tím stářím. Abych měla zázemí, abych se měla dobře, abych měla psy, to, co chci. O to jde. A chlapy k tomu nepotřebuji. To je fakt. Ty jsou jenom na obtíž. Všechno se zkazilo. Já si myslím, že teď to možná trochu dám do kupy. Ted' mám byt. Já jsem si ho nehledala. Našly si mě dvě holky. Nikdy předtím se mi to nestalo. Ptaly se mě, co bych nejradši chtěla. Tak jsem řekla, že bych chtěla baráček, zahrádku, blbosti. Ale že bez mých psů nikam nejdu. Moji psi jsou má rodina. Podruhé když přišly, řekla jsem, že jsem slyšela, že z Marjánky z Armády spásy chodí po venku lidi a roznášejí kávu, a že jsem si všimla, že někde dávají byty a platí kaucy. Jestli by mi to nemohly zjistit. A tím to vše začalo. Ty mi to prostě zjistily. Že mám možnost jít bydlet i se svými psy. Začaly chodit se mnou vyřizovat. Šly se mnou na Armádu spásy na prevenci bydlení, kde jsme podaly žádost o byt. Musela jsem doložit různá potvrzení. Zbytek jsem prakticky vyběhala já. Trpělivě jsme čekaly, nevěřila jsem, ale vyšlo to. Dostala jsem byt. A jsem jim vděčná, na sto procent. A hodně. Šikovné holky. Mám teď pořád starosti, ale jsou to jiné starosti. Lítám, vyřizuju, zařizuju, ale jsem šťastná, je mi tady dobře. Cítím se tu bezpečná, to je to hlavní, mám tu dveře a nic mě nezajímá. Tam nebylo jak zavírat. Můžu odejít, kdy chci, můžu si dělat, co chci. Je to super. Na boudy, kde jsem dříve bydlela, se ráda vracím. Bude to mé letní sídlo. Je to tam hned u řeky. Když mě to tady nebude bavit, půjdu tam i na noc, a když mě to nebude bavit tam, vrátím se domů. Brzy mi přijdou zapojit plyn. Sousedé jsou v pohodě, jejich děti mi říkají teto, vycházíme spolu. Co bych si přála? Zařídít si to tady. Zkusím si dát sportku. Když nevyhraju, nevadí. Kdybych já tohle vyhrála? Tak ten byt by byl tak zařízený. To by mi každý záviděl. Takhle to jde moc pomalu. Ještě potřebuji skříně, nebo já nevím nějaký ten sekretář aspoň, nemít věci v taškách. Nějaký stůl, židličky, protože kdo má židli, ten bydlí. Udělat to tu trochu útulnější než takhle. Před spaním si představuji, jak to tady mám, jak si nábytek rozestavím a jak pěkně to tady budu mít. Snažím se, nechci o to přijít. Tímto snad začíná můj nový příběh. Příběh o tom, jak si buduji nový život, nový domov.

Pší máma, Ostrava

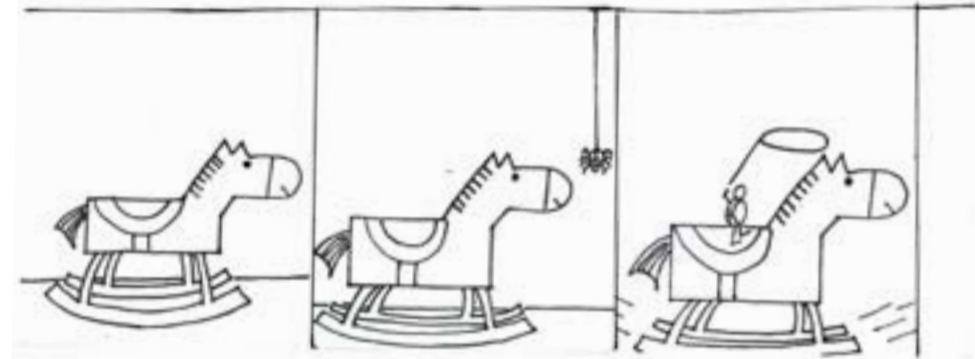
Pomoc okolních lidí: Napadl mě přítel. Pomohli mi v masně, na policii ne.

Nevím, jak bych měla začít, ale asi s mojí první i druhou zkušeností, která se týká pomoci okolních lidí. Poprvé, když jsem byla napadena svým přítelem, vlastně pobodána do hrudníku, jsem běžela vyhledat pomoc do nejbližší lékárny. Myslela jsem si, že jsou vybaveni na první pomoc. Jenže jsem se zmyšlíla. Nejenže mi nezavolali sanitku, ale poslali mě o několik metrů dál na obvodní středisko. Až tam se o mě s profesionalitou postarali. Podruhé, když jsem byla opět napadena tím samým přítelem, se o mě postarali v obyčejné masně. Nejenomže mi přinesli ven židli, abych neomdlela, ale rány mi obvázáli. Tohle vše se stalo před dvaceti lety. Pak se mi stal kuriózní zážitek před osmi lety. To už jsem žila s jiným mužem. Ten mě sice nepobodal, ale zmlátil mě pilou, takzvanou katrovkou. Byla jsem dost poraněná. Z nedaleké vrátnice zavolali sanitku. Jenže jako první nepřijela sanitka, ale televize Prima. Byla jsem ještě celá vystrašená a, jak se říká, mimo. Neuvědomila jsem si, že jsem mohla rozhovor odmítnout. Jen jsem je prosila, aby tam nebyl můj obličej. Za ten rozho-

vor mi dali 40,- Kč. Potom to už šlo rychle. Ošetření na Bulovce a výslech policií. Když mě policie vezla zpět domů, tak se mě jeden příslušník zeptal, kolik jsem za ten hovor s televizí dostala. Já mu rekla částku. No, a on na to: „to jste hloupá ženská, měla jste chtít víc“. Už jsem myslela, že do budoucna budu mít klid, ale co se ještě nemělo stát! Druhý den přijela televize znovu, prý jestli jsme se s přítelem udobřili. Pak navrhli, aby mě můj přítel krmil, protože jsem měla obvázaný obě ruce a spoustu stýchů a samozřejmě jsem rukama nemohla nic dělat. Za pár dní jsem se dozvěděla, že tento příběh nazvali „Masakr motorovou pilou“. A asi se budete divit, ale nikdo mi neporadil, že jsou nějaké instituce, kde bych mohla vyhledat pomoc nebo nějaký azyl. Neporadili mi v nemocnici, ani u policie a televize už vůbec ne. Ta z toho jen udělala senzaci do svého pořadu. A to je asi vše k ochotě okolního světa pomoci.

Eva

KAČČIN STRIP: Dostat se do sedla

ANKETA

Nenechej si to líbit, ozvi se!

Jak reaguješ, když tě někdo sexuální obtěžuje (sexuální poznámky, komentáře vašeho těla apod.), když jdeš po ulici?

Živel Eva

Nejlepší obrana je útok – slovní i fyzický. Když mě obtěžuje slovně, bráním se slovně. Pokud na mě začne sahat, hrábnu mu mezi nohy. Většina chlapů se lekne, takovýchle druh útoku nečekají, čekají strach. Hodně je odradí, když mluvím nahlas a sprostě.

Jínka

Setkávám se se slovními obtěžováními, ozvu se zpátky a je klid. Z mojí zkušenosti v dětství, když jsem mlčela, tak mi to nepomohlo. Když se dá obtěžování vyhnout, tak se tomu vyhnu. Ale nevím, jestli to jde.

Jana

Pokud si dovoluji přilít, tak přichází sebeobrana. Odpovím taky slovně – jak on na mě, tak já na něj.

Níkss

Nevšímám si jich. Když mě jen komentují, je to jejich problém, ne můj.

Terka

Já si z nich většinou dělám srandu, dělám narážky na ně. Záleží, jak vypadá. Když je to nějaké dvoumetrové hovaďák, tak si ho nevšímám.

Lexa

Když to není obtěžující, tak nedělám nic. Když mě to šve, tak mu řeknu, ať mě nechá být. Když toho nenechá, začnu křičet. Dobry je se snažit, aby si toho všimili ostatní, že to není v pořádku.

★ ★ ★

Food not bombs

rozdávání jídla lidem bez domova

Praha
středa • 16:00 • Žižkov (nám. W. Churchilla (před VŠE))
sobota • 16:00 • Nádraží Holešovice
další města viz food-not-bombs.cz
(např. Jihlava, Liberec, Ústí nad labem, Hradec králové, Brno, Ostrava a další)

Salé Freeshop
„Přines, co už nepotřebuješ, odnes si, co se ti hodí.“
oblečení a teplý čaj a káva zdarma (út, st, čt 18 - 21h)
Orebitská 14, Praha – Žižkov

www.sale.451.cz

★ ★ ★

ZÁPIS:

PRVNÍ SLUNNÝ DEN
NOVÉHO ROKU.

ZA BUKEM
NA PALOUCĚKU
NECKY.

VELKÁ HUSA
VESELE
PŘISTÁLA
V NECKÁCH.

VŠUDE KOLEM
SLUNCEM PROZÁŘENÁ
MLADÁ TRÁVA.

OBDIVUJI SE
SMĚLÉ HUSE.
RADOSTNĚ MÁVÁ KŘÍDLY.

VODA ČÁKÁ
VŠUDE KOLEM.
HEJNO HUSÍ
NA NI VOLÁ.
CHTĚJÍ SE
TAKÉ
KOUPAT V NECKÁCH.

ROZVÁŽNĚ PŘIKRÁČEL STARÝ BERAN.
HLEDÍME SI DO OČÍ
NĚŽNĚ SE LÍSÁ
K MÉMU KABÁTU,
JÁ K TĚ DOJEMNĚ
VROUČÍ
PŘÍCHYLNOSTI...

UŽ NEMÁM ANI JEDNO JABLKO,
TAK SUNDAVÁM RUKAVICI...

Violka

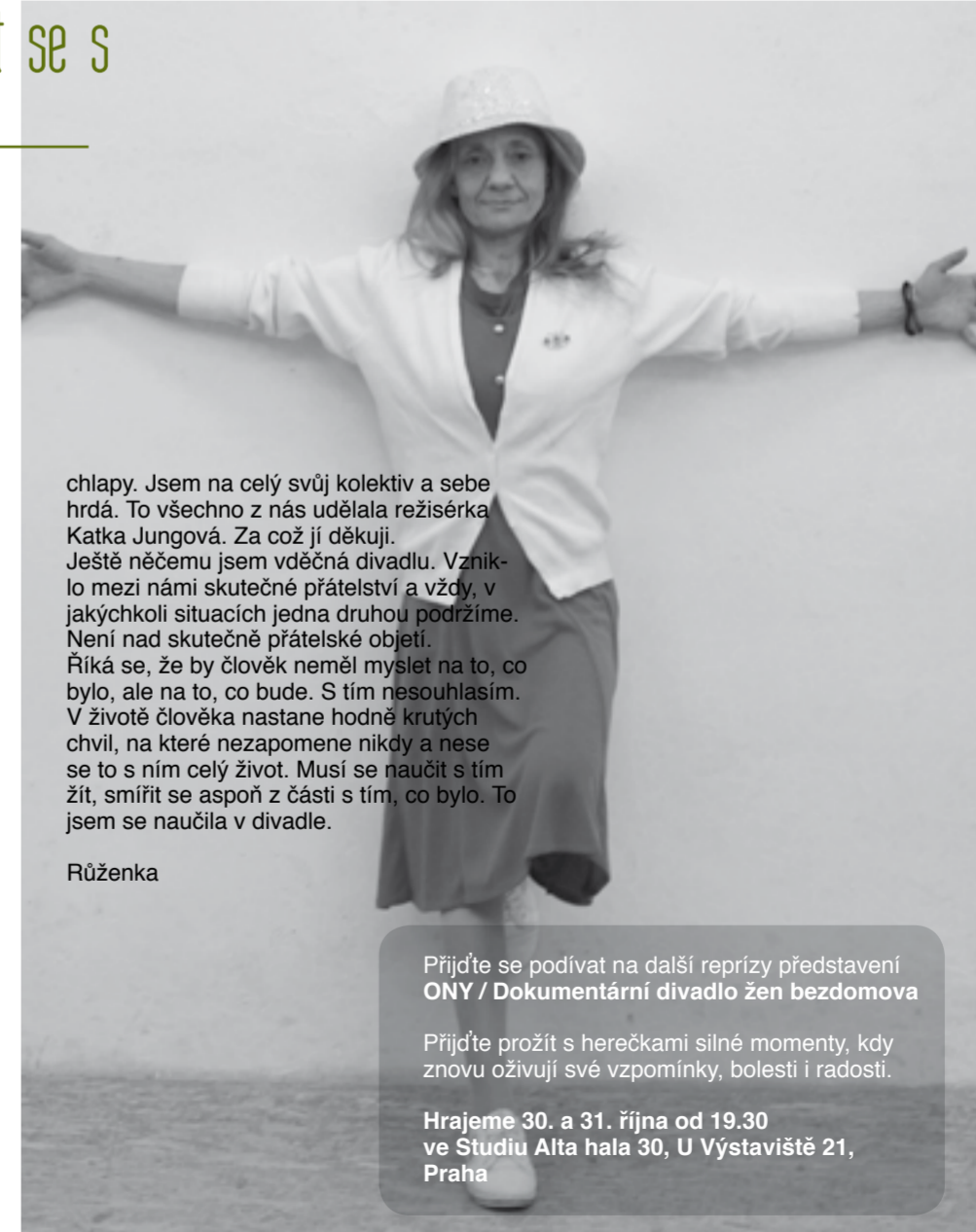
Divadlo mě naučilo smířit se s tím, co bylo

Když jsem se rozhodla hrát divadlo na téma násilí, ještě jsem nevěděla, co to všechno bude pro mě znamenat. První týdn zkoušek mi připadaly směšné, připadala jsem si jako na psychiatrii. Skákaly jsme, fvaly po sobě, napodobovaly jsme ptáky v džungli, psy, slepice, kočky. To jsem ještě nevěděla, a nikdo z nás, že je to základ „hlasové a pohybové zkoušky“.

Asi po dvou měsících jsme se postupně dostávaly k hlavnímu bodu: co kdo bude hrát a jak. Bylo to moc těžké. Téměř každá jsme si vzpomenula na události ve svém životě, které se skutečně staly. Divadlo je na téma násilí. Dostávaly jsme se do emocí a těžkých vzpomínek. Mnoho z našich zážitků ani nedovedeme zahrát, protože je moc těžké to znova prožít.

Jednou jsem měla seminář na téma násilí a druhý den jsme měly zkoušku. Na mnoho věcí jsem si vzpomněla. Bylo to moc těžké. Další dva dny jsem se nikomu ani neozvala, nebyla jsem schopná s nikým mluvit. Chtěla jsem se zkouškami a divadlem přestat. Byla jsem si jistá, že to na jevišti nedám – a ještě před cizími lidmi. Jenže couvnout už se nedalo, byly jsme vybraný tým. Bylo mi líto i ostatních kamarádek. Pláč byl na denním pořádku. Nemohla jsem je zklamat, taky bojovaly samy se sebou, aby to zvládly. Přišel den premiéry. Začaly jsme hrát. Každá z nás podala profesionální výkon. Nejhorší pro mě bylo odehrát část o partnerství, tam jsem zažila nejvíce týráni, bolesti, zklamání, navíc jsem přišla o syna, kterého jsem neviděla 18 let. Musela jsem se povznést a dát to na jevišti před lidmi, kteří o tom nemají ani potuchy.

Měly jsme obrovský úspěch. Třikrát jsme se vracely na jeviště. K slzám jsme dohlny i

chlapy. Jsem na celý svůj kolektiv a sebe hrdá. To všechno z nás udělala režisérka Katka Jungová. Za což jí děkuji. Ještě něčemu jsem vděčná divadlu. Vzniklo mezi námi skutečné přátelství a vždy, v jakýchkoli situacích jedna druhou podržíme. Není nad skutečné přátelské objetí. Říká se, že by člověk neměl myslet na to, co bylo, ale na to, co bude. S tím nesouhlasím. V životě člověka nastane hodně krutých chvil, na které nezapomene nikdy a nese se to s ním celý život. Musí se naučit s tím žít, smířit se aspoň z částí s tím, co bylo. To jsem se naučila v divadle.

Růženka

Přijďte se podívat na další reprízy představení ONY / Dokumentární divadlo žen bezdomova

Přijďte prožít s herečkami silné momenty, kdy znovu ožívují své vzpomínky, bolesti i radosti.

Hrajeme 30. a 31. října od 19.30 ve Studiu Alta hala 30, U Výstaviště 21, Praha

METRÁŽ

je tvořivá pracovní dílna určená ženám v nepříznivé sociální situaci. Nabízí možnost věnovat se navrhování a výrobě módních doplňků a jejich prodejem si vydělávat peníze.

Budeme dělat kšandy, náramky, dekorace triček a dalšího oblečení, tašky, kabelky, pouzdra, šály, čepice, bambule, obojky pro domácí mazlíčky a cokoli, co nás napadne.

Budeme vyšívát, plést, háčkovat, šít, vytvářet tisky na textil a dekorativní aplikace. Zkušenosti s uvedenými ručními pracemi jsou výhodou, nikoli podmínkou.

PŘIDEJTE SE K NÁM, NA PODZIM MÁME SPOUTU PRÁCE A PRODEJNÍCH AKČÍ A POTŘEBUJEME DALŠÍ ŠIKOVNÉ RUCE!!!

LEKTORKY:

Lucie Kutálková (módní návrhářka)
Kateřina Jungová (dramaterapeutka a divadelní režisérka)

Scházíme se každou středu od 9:00 do 16:00 v Jako doma na Vinohradské 146, Praha 3 (u stanice metra Flora)

KONTAKT: Lucie (777 117 112), Kateřina (776 333 671)

Projekt podpořili Zaměstnanecký charitativní fond Citibank a Mluvme spolu.

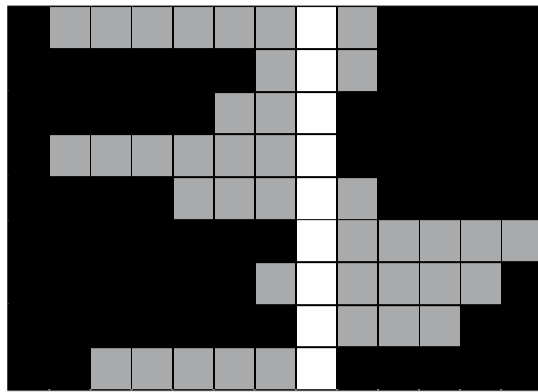
Podle vtipu feministické kreslířky Jacky Fleming nakreslila Jitka Pročková.

★ ★ ★

krížovka *Bezdomoviny*

Láska se nevyprosí, ani ... (tajenka).

Autorkou citátu je Božena Němcová. Možná si ji spojujeme jen s její knihou *Babička*, ale tato slavná česká spisovatelka napsala desítky děl, pro dospělé i děti. Její život nebyl lehký – v manželství s Josefem Němcem nebyla šťastná a zažívala domácí násilí a spory o děti. Víceméně celý život prožila v chudobě a po rozvodu s manželem se její finanční situace i zdraví ještě zhoršily. Ve své tvorbě často komentovala chudobu i nerovné postavení žen.

ubytovací zařízení, kde se bydlí na pokojích, bez smlouvy o pronájmu

zvířecí přítel člověka

virus, který způsobuje AIDS

osobní dokumenty jako občanka nebo řidičák

hlavní město ČR

rozvázání manželství

peníze, které musí člověk zaplatit dopravnímu podniku jako trest za to, že jede na černo

roční období, kdy nejvíc lidí bez domova vyhledá nocleh pod střechou v teple

souhrnný název pro hrnce, talíře, skleničky atd.

Komiksy a bojovka na táboře Pošli to dál

Pošli to dál je další z akcí organizace Jako doma. Účelem tohoto výletu je zapojit mladé ženy bez domova nebo se zkušeností s násilím do našich aktivit. Tak jsme vyrazily do malého penzionu v Dubové Hoře, který jsme si pojmenovaly „Na konci světa“. Je postaven na kraji lesa v krásném prostředí Českého ráje. Holky se během tří dnů zúčastnily spousty aktivit. Hrály se hry, malovaly komiksy, superhrdinky s nadpřirozenými schopnostmi (např. Sáru, kterou najdete na této stránce), chodilo se na výlety po malebném okolí, učily se, jak dělat fotoreportáž. Večer pro nás jedna z Kuchařek bez domova, Kačka, vymyslela bojovou hru, která se konala v pozdních večerních hodinách. Bojovka se všem líbila, holky byly odměněny sladkým pokladem, který si musely v lese najít. Celý výlet se vydařil, atmosféra byla fajn, skoro jako rodinný výlet. Vůbec se nám nechtělo vracet do ruchu velkoměsta.

Eva

Normální ženská superhrdinka Sára. Žije na ulici
Nakreslila Monika na workshopu s komiksovou kreslířkou Toy_Box na Pošli to dál.

Persefona - pomoc obětem násilí

Poskytujeme odborné sociální poradenství obětem domácího násilí, sexuálního zneužívání a znásilnění již od roku 2007

Poradenství uskutečňujeme telefonicky, e-mailem a osobně a týká se právní, psychologické a sociální oblasti; v tomto roce jsme otevřeli skupinovou terapii pro oběti domácího násilí a svépomocnou skupinu pro oběti sexuálního násilí

Sídlíme v Brně, ale služby jsou určeny lidem z celého Jihomoravského kraje; základní poradenství po telefonu a e-mailu poskytneme zájemcům o službu i z jiných krajů a předáme kontakty na služby v místě jejich bydliště

Kvůli domácímu násilí se klienti mohou dostat do akutní krizové situace, kdy jsou bez peněz a střechy nad hlavou; v těchto případech se je snažíme stabilizovat, tzn. uklidnit a hledat možnosti ubytování, např. v azylových domech, a finanční pomoci skrze dávky hmotné nouze

Oběti domácího a sexuálního násilí, ženy i muži, nás mohou kontaktovat na telefonu 545 245 996 nebo 737 834 345, e-mailem poradna@persefona.cz, osobně v sídle naší organizace

Pro celkové ošetření domácího násilí pracujeme také s osobami, které se násilí ve vztahu dopouští – nabízíme jim poradenství a individuální a skupinovou terapii

Zájemci, kteří se chtějí naučit zvládat své agresivní jednání, nás mohou kontaktovat telefonicky na čísle 731 442 731 nebo e-mailem na bezpecnesouziti@persefona.cz; služby probíhají v detašovaném pracovišti v Brně

Veškeré služby jsou bezplatné a na žádost je poskytneme anonymně; citlivé údaje považujeme za důvěrné a nikomu je nesdělujeme

Služba je odmítnuta v případě, že je zájemce pod vlivem návykových látek, v akutní fázi duševního onemocnění, vypovídá zjevně nepravdivé údaje, je k pracovníkům agresivní nebo se snaží zjistit informace o jiných klientech

Abychom veřejnost neustále upozorňovali na problematiku domácího a sexuálního násilí, vytváříme informační kampaně – oslovujeme média, šíříme letáky s informacemi o organizaci, jsme aktivní na internetu, pořádáme besedy a hledáme nové cesty zviditelnění; cílem je, aby lidé dovedli ve svém okolí rozpoznat případy domácího násilí a věděli, kam se mohou případně obrátit pro pomoc

Důležité je také vzdělávat odborníky, co přichází s oběťmi do kontaktu, aby věděli, jak se k nim vhodně chovat a jaké existují možnosti pomoci; z toho důvodu pořádáme kurzy, semináře a konference

Kontakt:
Persefona z. s.
Jiráskova 8
602 00 Brno

Pracujeme v pracovní dny od 9:00 – 17:00

Bezdomoviny vydává Jako doma – Homelike, o. p. s., 2015

Kontakt: www.jakodoma.org, info@jakodoma.org

Do novin přispěly:

Psí máma za ASLIDO; Viola, Růženka, Eva K. a Eva Š., Jitka, Lenka a Monika za Jako doma; Persefona

Grafiku a ilustrace udělala: Jitka Pročková

Texty přečetla a chyby opravila: Jitka Kolářová

Náklad: 1200 výtisků

Projekt podpořila Nadace Open Society Fund Praha z programu Dejme (že)nám šanci, který je financován z Norských fondů.